Husitský kostel znovu ožívá

17.04.2023
Koncem letošního března byly položeny střešní krovy na obnovenou stavbu husitského kostela na Náměstí barikád. Tři roky trvající spletitá cesta, tak začíná nabývat konkrétních obrysů.

Na začátku každého velkého projektu stojí velká vize. K tě připočtěte spoustu odvahy, trochu tvrdohlavosti, kopec lásky a touhy tvořit prostor pro lidi a taky kus trpělivosti a máte recept na úspěch. Nebo taky ne. Všechno totiž nezávisí jen na tom, jak moc něco chceme, jak hlásají seberozvojové články. Do hry často vstupují vnější vlivy, které můžeme jen těžko ovládnout. O tom se přesvědčila i Táňa Jírová, která měla sen o komunitním centru na Žižkově, které bude spojovat lidi v různých životních situacích a kontextech. Snila o prostoru, ve kterém se budou lidé bez rozdílu cítit přijímaní, vítaní a užiteční.

Prostoru, kde najdou zábavu, pomoc i prostor k rozvoji a navazování nových přátelství. Ten sen se pomalu začal plnit, ale zatím jste z něj mohli na Náměstí Barikád vidět už nějakou dobu jen holou kostru. Pojďte s námi nahlédnout na staveniště, obrazně i doslova.

Podnět k postavení husitského kostela na Náměstí Barikád přišel přesně před sto lety. K jeho výstavbě došlo z iniciativy nového faráře Josefa Valenty zakoupením parcely v roce 1923, na které vznikl objekt podle návrhu architekta Kaliby v letech 1923–25. Stavba byla ukončena na sklonku roku 1925 a 25. prosince mohl být nový sbor otevřen slavnostní bohoslužbou.

Budova, nesoucí jméno husitského vojevůdce Žižky, se skládá ze dvou komplexů: velké modlitebny a Komenského síně. Kromě těchto prostor k stavbě patřily kanceláře, byty pro místního duchovního, sborovníka a tajemníka farního úřadu. Otevírala se i ke schůzkám Jednoty mládeže a umožňovala činnost divadelního spolku Žižka. O pár desítek let později se na tuto činnost odvážily navázat dvě ženy, Táňa Jírová a Lucie Hašková, které doufaly, že se jim povede vybudovat prostor, ve kterém budou vítáni nejen věřící, ale také romské děti z okolí, které potřebovaly bezpečné místo pro setkávání, učení i zábavu. Krůček po krůčku se jim povedlo kostel přivést k životu a začal vznikat Žižkostel.

Před třemi lety jste sem mohli přijít na komunitní oběd, který pro vás připravily šikovné maminky z místní komunity, natrhat si bylinky na komunitní zahrádku, shlédnout koncert nebo improvizované divadlo a zajít si pro radu, či na terapii do komunitní poradny. Stejně tak zde stále bylo místo pro nízkoprahový klub Husita. Bohužel rušný a pestrý komunitní život vytvářel čím dál vyšší nároky na prostory, ve kterých se odehrával a rekonstrukce se tak stala spíš nutností než volbou. Proto se vedení rozhodlo na jaře roku 2018 zažádat o grant EU, aby zajistilo bezpečnější, komfortnější a pestřejší budoucnost Žižkostela. To ještě nikdo netušil, jak dlouhá a náročná cesta je čeká a kolik překážek budou muset překonat. Dostat příspěvek byl pouze první krok z mnoha.

První velké komplikace nastaly v květnu 2020, kdy začaly stavební práce a záhy byly zjištěny neočakávané

statické závady na konstrukci stavby. Stavba tak musela být rozšířena o další práce a musel být vypracován nový projekt. Po dalších průtazích a finančních potížích, se nakonec na jaře loňského roku konečně na stavbu vrátil život. Bohužel všechny turbulentní změny spojené se stavebními pracemi se děly v době celosvětové pandemie, invaze na Ukrajinu a skokového zvýšení cen materiálu a energií. Tímto se stavba prodražila o bezmála 80 milionů a před Táňou stál další nelehký úkol, získat další finanční podporu, k dokončení stavby. Ani to ji nezastavilo v jejím úsilí a tak zde teď spolu můžeme stát uprostřed téměř dokončené stavby pod vznikající střechou Žižkostela.

Táňo, určitě si vzpomínáš, na první překážky, které začaly už po zahájení stavby, co se ti tehdy honilo hlavou?

Když začaly první komplikace a my jsme si uvědomili, že nebudeme moct stavět podle původního projektu, za původní peníze ani v původním čase, prostě, že nic nebude stejně, tak jsem zůstala dost v klidu, Na stavbách přece nikdy není nic stejně a nic nejde podle plánu, na to mě připravovalo i mé okolí. Když se to ale začalo ještě víc komplikovat a musela se zastavit stavba, bylo jasné, že se to nevyřeší během týdne, začala jsem si uvědomovat, že tohle bude úkol, na který možná nemám a to se mi moc předtím nestávalo.

Chtěla jsi to někdy vzdát?

Milionkrát! Často jsem přemýšlela jestli není čas celou stavbu opustit a předat to někomu jinému a odejít, prostě si vypnout mobil a utéct někam do lesa.

Co pro Tebe během celých těch let bylo nejtěžší?

Nejtěžší pro mě bylo věřit, že se to jednou dokončí, neztratit víru, protože po každé překonané obtíži přišla další. Vždycky jsem se nadechla a řekla si "teď už budeme stavět, pojede se podle plánu" a vždycky přišlo něco dalšího. Udržet si vytrvalost a víru, že se to dá pořád překonat, to bylo hodně těžké.

Jak se teď cítíš?

Jsem unavená a je to dlouhé. Poslední tři roky docela pravidelně narážím na své hranice. Zároveň se mi pravidelně střídají pocity vyčerpání a zoufalství a obrovského entuziasmu a říkám si, že je to zázrak, že kostel zase stojí. Strašně se těším, až budou všechny práce dokončené a zároveň je ve mě stále obava, že se to nepovede, ještě není dobojováno.

Jakou vizi jsi měla před sebou? Co tě vlastně hnalo kupředu a pomáhalo Ti překonávat další a další problémy spojené se stavbou?

Myslím, že to často spíš než vize byla moje úzkostná nutkavost věci dokončovat, asi bych nedovedla odejít od nedodělané práce i když mi všichni okolo radili, abych to nechala být a šla od toho. Rozhodně v tom hrálo roli o moje ego, které se nechtělo vzdát a chtělo prostě vyhrát. V téhle fázi pár měsíců před dokončením kdy stále sháníme velkou část peněz se snažím hledat energii ve vzpomínkách. Často se sem vracím a vzpomínám na každý koncert, na děti, které tu za těch patnáct let vyrostly a teď se sem vrací. Vzpomínám na jejich rodiče, s kterými jsme tu prožili spoustu krásných chvil. Především vzpomínám na to, jak jsme se tu před dvaceti lety usídlily a taky jak jsme tu s Lucií vyrostly. Vlastně všechno, co jsem se v životě naučila jsem se naučila tady. Každá radost, smutek, starost, svatby to všechno se mi vybavuje a já si představuju, jak se sem zase všechno vrátí a zase to tu ožije.

Co by sis přála pro návštěvníky budoucí Žižkostela?

Přála bych si, aby v budoucím žižkostele byl takový genuis loci jako předtím. Aby se sem vrátila spontánnost, nové nápady, pohoda a zároveň všechny nezapomenutelné akce, koncerty, festivaly,

komunitní akce. Ale především, aby tu byla ta hmatatelná pohoda, dobrá nálada, přijetí a propojení, které jsme tu zažívali každý den. To si moc pro nový žižkostel i jeho budoucí návštěvníky přeju!

Věříme, že už na konci roku se do kostela znovu vrátí rušný komunitní život. Těšit se můžete například na kavárnu pro maminky i tatínky, prostor pro dětské skupiny, nízkoprahový klub, komunitní poradnu pro rodiny i jednotlivce, prostor pro duševní rozvoj - terapie, jóga, semináře, vzdělávání kulturu - koncerty, divadla, přednášky, zahrádku plnou voňavých bylinek a prostoru pro odpočinek.

Galerie

6 fotografií

